

עמדנו רועדות מאחורי הדלת. הרגשתי איך לבי פועם עם הדופק ביד שלה שחסמה לי את הפה. ליד שלה היה ריח של סבון ובצל. רצייתי שתישאר שם לתמיד. היא היתה לבנה, מרופדת וחמה. הסתתרנו באפלולית החדר, מאחורי הדלת הפתוחה קצת. קולות צעדים והמולה הלכו והתקרבו, ואז נפתחה הדלת לרווחה והחדר הוצף אור. נצמדנו אל הקיר מאחורי הדלת. זרם פחד עבר בנו, כאילו חיברו את שתינו יחד לחשמל. היא הידקה את אצבעותיה על פי. מרוב פחד, פעימות לבי התמוססו והדופק ביד שלה נעלם. כשהופיע הראש הענקי השמן שהציץ לתוך החדר, רואה ולא רואה אותנו, ידעתי שהוא הסיבה לפחד הזה. שבגללו היד שלה סוגרת לי בכוח את הפה. אבל ככל שהתאמצתי להבין, נותרתי באפלה. היא הלבישה אותי, כמו בכל פעם, במכנסי הצמר הכחולים ובסריג הירוק. וגם צמות היא קלעה לי, טובלת מדי פעם את המסרק בכוס מים ומזהירה אותי בקול רם, כדי שגם אבא ישמע, שתכה אותי אם אתנהג כמו שאני מתנהגת תמיד כשהיא לוקחת אותי לד"ר שווקי ולא אשמע בקולה. היא המשיכה לדבר, ואני ניסיתי להיזכר אם ד"ר שווקי נתן לי זריקה, אבל לא הצלחתי. גם כשאחזה בידי כשירדנו במדרגות המשכתי בכל כוחי לנסות להיזכר. שאלתי את אמא, "למה הוא רוצה לתת לי זריקה? בגלל שאני עצלנית בלימודים? או בגלל שהמורה אמרה שהיא תמרח לי יוגורט על הפרצוף ותשים אותי ב'חדר העכברים' מפני שאני כל הזמן מרטיבה בתחתונים בכיתה?" והיא ענתה, "אוף... תשתקי, לא מספיק שמכרתי את הצמיד שלי כדי לקנות לך זריקות סידן, את לא רואה כמה הרגליים שלך עקומות?" היא הסתכלה על הרגליים שלי והוסיפה, "אחת מעוקמת שמאלה והשנייה ימינה".

עמדנו מאחורי הדלת. הדמעות בעיני הלכו לי לאיבוד בדרך

לזלוג החוצה. עמדנו שם, שתינו. ידה הלבנה מעכה לי עכשיו את היד במקום את הפה. ושוב הופיעו הפנים בדלת והציצו בחשיכה, ראות ולא ראות אותנו. כשהפנים נעלמו והדלת נסגרה אמא הרפתה. למרות שהיינו צמודות זו אל זו, גוף אל גוף, היה לי קר, ופחדתי. כעבור איזה זמן – אין לי מושג כמה זמן עבר, כמו שאין לי מושג מה קרה ומה עמד עוד לקרות, וכל מה שידעתי זה שקר לי ושאינו פוחדת נורא – הדלת נפתחה ונסגרה, ושמעתי מפתח מסתובב בחור המנעול. ואז ראיתי פנים מוכרות. פנים של גבר שכבר ראיתי פעם בחיקה של אמא. אותו גבר שהצבעים והדוגמה של החליפה שלו היו רשומים בזיכרוני. הוא ביקר אותנו פעם בבית, היתה אתו עוד אישה. זה היה אותו גבר שבכל פעם שראיתי אותו היה מושיט את ידו לכיס, מוציא בובת־תינוק עשויה גומי בצבע ורוד ונותן לי אותה, ואחר־כך מניף אותי באוויר בזרועותיו. עכשיו הוא עמד מולנו ואחו בידה של אמא. אמא אחזה בידי, ושלושתנו ישבנו על המיטה. ואולי בעצם אני לא ישבתי. אולי רק נשענתי על ירכה של אמא. רעדתי מקור, למרות שכבר לא פחדתי. עכשיו ידעתי בוודאות שאנחנו לא נמצאות אצל ד"ר שווקי כמו שאמא אמרה, כמו שהאמנתי לה. הקיר שליידו היינו עוברות בדרכנו לד"ר שווקי היה זרוע כתמים כהים, והכרתי את הסיפור על העטלף שתוקף מדי לילה את עץ התות של מוחמד אלתותי ומכתים את הקיר ממול. תמיד תהיתי למה העטלף זורק את התותים על הקיר במקום לאכול אותם, ולמה הוא בוחר דווקא בעץ הזה. אבל באותו יום לא ראיתי בכלל את עץ התות, ולא את מוחמד אלתותי, ולא את הכתמים האדומים והכחולים על הקיר. ולא הסתכלתי אל העץ לחפש את העטלף. ולא שאלתי את אמא אם העטלף אוהב לנקר לאנשים את העיניים.

אמא אמרה שזאת הדרך לד"ר שווקי, ואני האמנתי לה. הייתי חייבת להאמין לה, רק מפני שזה מה שאמרה, למרות שכל הסימנים העידו על משהו אחר לגמרי. אבל אני האמנתי. האמנתי, למרות שהאיש הזה לא היה ד"ר שווקי, ולמרות שהאווירה היתה

שונה לגמרי ושום זריקה לא ננעצה לי בשוק באותו בוקר. אבל אני האמנתי. לשווא אני מנסה להיזכר בפרטי אותו בוקר בחדר המדומה ההוא שלא היה החדר של ד"ר שווקי. לשווא אני מנסה להיזכר במילים שהחליפו ביניהם הגבר ההוא ואמא. אני לא מצליחה. אולי מפני שהייתי קטנה, ואולי מפני שבעקבות הביקור ההוא באו עוד הרבה ימים כאלה, וההצטברות חוסמת בפני את העבר הרחוק. ואולי מפני שציפיתי לביקור אצל ד"ר שווקי, ובראשי כבר דמיינתי לי את החדר, את הריהוט ואת פניו המוכרות של הרופא. וכל הדברים האלה נתקעו בזיכרוני עד שיכולתי לראות רק אותם, למרות שבעצם לא ראיתי אותם כלל.

אבל אני זוכרת איך הגענו לדמשק, אמא, אני, והחברה של אמא שאותה לא סבלתי ושללא ספק הרגישה בכך. שנאתי את העור הכהה שלה, את שפתיה העבות, ואת הצמות המתולתלות שלה. היא נעצה בי מבטים קשים ונוקבים, שהפגינו את סלידתה ממני. פעם, כשהנהג עצר לבקשתה של אמא, אחרי שלחשתי לה באוזן שאני רוצה להקיא, החברה שלה אמרה, "די כבר ילדה, נמאסת!" ברגע שיצאתי מהמכונית הבחילה נעלמה, אבל כשחזרתי למכונית התחילו רגשות האשמה. וכשהמכונית נעצרה בפעם השנייה ובפעם השלישית ראיתי את המבט בעיניה של החברה של אמא, מבט מלא גועל וחוסר סבלנות. בפעם הרביעית אמא לא רצתה להקשיב לי, והחברה שלה המשיכה לעשן וללעוס מסטיק ביחד. באותו רגע לא יכולתי לשלוט בעצמי והקאתי, בהתחלה רק על עצמי, ואז גם על אמא שמשכה את ידה השמאלית מהירך של הנהג. ושתייהן, אמא והחברה שלה, רק המשיכו לצעוק עלי.

אנחנו בדמשק. יום קודם אמרתי לעצמי עוד פעם ועוד פעם, "אני נוסעת לדמשק!" וכשהגענו לדמשק אמרתי לעצמי, "עכשיו אני בדמשק ולפני זמן קצר הייתי במקום אחר". אבל לא היה שום הבדל, חוץ מזה שבחדר הצר שאמא השכיבה אותי בו על אחת משתי המיטות היו רהיטים חדשים ומרצפות חדשות. רצייתי להישאר ערה, אבל העייפות ומוגה-האוויר החם השתלטו עלי.

כששמעתי נקישות בדלת לא יכולתי לפקוח את העיניים מרוב עייפות. הדפיקות התחזקו והקול צעק, "תפתחו את הדלת, זה בית-מלון, לא שוק!" באותו רגע קפצתי מהמיטה, וראיתי את אמא קמה מבין הסדינים וגבר מפנה את פניו וגופו מעיני כשהוא לובש את מכנסיו. הופתעתי לראות את הגבר יחד עם אמא שלי באותה מיטה. האם מפני שגדלתי קצת וכבר יכולתי להבין דברים מסוימים טוב יותר? או אולי מפני שידעתי שאבי ואמי ישנים תמיד בשתי מיטות נפרדות? הדפיקות והצעקות נפסקו כאשר אמא פתחה את הדלת, והאיש הזועם שדפק בדלת קודם ראה אותי עומדת צמודה אליה.

והנה עוד זיכרון. אני בגיל שבו אפשר כבר להבין את ההבדלים בין העיר לכפר. אני פוחדת מדלקת עיניים, ולכן אני לא אוכלת תאנים ולא מתקרבת לעצי תאנה. אני רוחצת את הידיים בעזרת קנקן אלומיניום שאני מחזיקה בין הירכיים. אני מתכופפת לפנים, משתדלת לשמור על שיווי המשקל, כדי שהמים יגיעו לכפות הידיים מבלי להישפך בבת-אחת, כמו שקרה לי בפעם הראשונה שבאתי לכפר. זהו הכפר - ביצים מטוגנות מעל קוצים בוערים, עקיצות יתושים בפנים ובגוף, ומוסטפא שיושב בפתח סוכת הקש ומהמהם דברים סתומים: "דומנו... דומדודו". אני לא אוכלת תאנים ולא נוגעת בהן, ואני לא נוגעת בעיניים כשאני עוברת ליד עץ תאנה. אני מכסה את העיניים ומבקשת את מוסטפא שייקח אותי בחזרה לסוכה שאמא נמצאת בה. הוא שואל אותי מי אמר לי שתאנים עושות עיניים אדומות ואני עונה לו, "שמעתי את השכנה שלנו בביירות, כשהתכוננו לנסוע לכפר. היא אמרה, אתם הולכים לאכול תאנים ולחטוף דלקת עיניים".

מוסטפא צחק וצחק ולא הסכים להחזיר אותי לסוכה של אמא, עד שהפנים שלי נהיו רטובות מדמעות. ככל שהתקרבנו לסוכה ההמהום שלו התחזק והפך לשיר, "הבאנו כלה, הבאנו כלה, באנו ואתנו הכלה". ואמא, בשמלתה הכחולה הרקומה ושערה האסוף במסרק, מציצה מתוך הסוכה. ומעבר לכתפיה מציץ הגבר של

החדר. אותו גבר שמנשק אותי ומניף אותי למעלה ונותן לי בובה קטנה לשחק בה. הוא מציץ, מחזיק ממחטה לבנה מעל האף, מקרב את הסנטר לצוואר ומושך באפו. הוא זורק את ראשו לאחור, פורש את הממחטה, חוזר ומכסה בה את האף ומקלל. אמא מוטרדת, מנסה לעשות משהו ומנסה לומר משהו, "איך נכנסה לכאן החיה הארורה הזאת?" ומוסטפא כאילו לא מבין, ומתנהג כאילו מדובר בזבוב שנכנס לאיש לאף.

פתאום הרגשתי כאילו הכפר נשמט מתחתי ואמא שלי לא אתי יותר. האיש הזה בא בעקבותינו למקום הזה שקודם היינו בו רק אמא, הרוח ואני. המרחק ביני לבין אמא גדל והעמיק, למרות שהיינו קרובות כמו תפוז וטבורו. הקרבה הזו, הימים האלה המתמשכים, עם השמש המדלגת גבוה מעל לראשינו כשאנחנו עושות את דרכנו בחזרה הביתה. כל הזמן הזה אפשר לי להכיר את אמא מקרוב. התבוננתי בה כשהיתה אתי ולמדתי אותה כשהתרחקה. וכל הזמן חשבתי כמה הייתי רוצה למשוך אותה אלי, לגעת לה בפנים, להרגיש את עיניה חודרות אל תוך עיני. כמה רציתי להיעלם לתוך קפלי השמלה שלה ולהיות קרובה אליה יותר מאשר הטבור של התפוז לתפוז. אבל בכל פעם שהיו לי מחשבות כאלה עלתה בי מרירות כלפיה, שהעבירה בי צמרמורת. וכשלא צייתתי לה או דחיתי אותה, היא התעלמה ממני. הגבר הזה נעשה מרכז חייה, וכל השאר היה לאפר מרחף.

לא הפסקתי לשאול את עצמי מהי ההרגשה הבלתי מוסברת שאני חשה. אפילו היום אני ממשיכה לשאול את עצמי את אותה שאלה. האם היתה זו קנאה? האם רחמים על אבא שלי? או אולי זה היה פחד, שהשתלט עלי בכל פעם שנלוויתי אליה לפגישות עם האיש ההוא? הפחד הזה צרפל את מבטי על הדברים, הוא גרם לי שאראה הכל כמו מבעד לזכוכית שיורד עליה גשם, או כמו דרך ראי שמתכסה אדים בזמן מקלחת חמה. מחשבותי נעשו עמומות, הן לא נאחזו בשום דבר ולא הגיעו לשום מסקנה. אני זוכרת אותה יושבת מתחת לעץ אגוז ירוק, ראשו בחיקה,

עיניו עצומות והיא שרה לו "אהובי הישן". לו, שפניו ושערו מחוסרי ברק. לו, שגופו שרוע בנינוחות בצל הסלעים הבוהקים, האדמדמים, שאין בהם לא חול ולא אבק. הסלעים היו נקיים כל-כך ומזמינים, כאילו שפכו עליהם מים והניחו להם להתייבש תחת קרני השמש וצל האגוז. בכל פעם שראיתי את הגבר ההוא ואת אמא שלי ביחד, ושמעתי את קולה, הייתי מתיישבת שפופה, כמו אישה זקנה, ובוכה בקול גדול כל-כך עד שכל העולם ואפילו החלל החיצון היו יכולים לשמוע אותי. רק הוא והיא לא שמעו אותי. היא המשיכה לשיר. שמעתי אותה ממלמלת, "אהובי הישן", ואני שרתי לה, "הגדולה שבאהובים, האהובה, היקרה מנשמת ומגופי". הם התעלמו משירתי, והתחלתי לבכות שוב. ראיתי מול עיני אותה תמונה, חוזרת שוב ושוב - היא מלטפת את שערותי ומזמזמת "אהובי הישן".

ככל שגדלתי והתחלתי להסתכל בצער לאחור, איבדו הסודות את המסתורין שאפף אותם. שמרתי לה טינה על שהשקיעה אותי בתוך באר של שאלות ותהיות וכישוף בעודי קטנה כל-כך. רק עכשיו אני מבינה באמת למה עמדנו אז רועדות מאחורי הדלת. ולמה נבהלנו כשהופיע בדלת הראש הגדול של האיש ההוא, שהציץ פנימה וראה לא ראה אותנו. וקיר העטלף המוכתם, והעץ של מוחמד אלתותי, דמשק, הבחילה, המיטה האחת. רק כעת אני מבינה את סוד ההליכה בגשם, עם הבוץ המכביד על רגלינו, והעצים שנראו כמו אנשים עם עיניים בוחנות. והריצה, אמא עוצרת בפתאומיות, מברכת מישהו לשלום, מושכת אותי הצדה כדי שלא אזוה מיהו, נושמת לרווחה, ואנחנו ממשיכות לרוץ בגשם, מבוססות בבוץ. היה עלי לחכות ליום שבו יפוענחו הסודות האלה ללא עזרה.

ואילו אבא היה עסוק בעבודתו בחברת החשמליות. לא הייתי מופתעת אילו יום אחד היה נכנס הביתה כשהוא סוחב אחריו חשמלית. בתוך כיס מכנסי החאקי שלו היה שעון תלוי על שרשרת. כל לילה הוא היה מסובב באצבעותיו את הקפיץ ומכוון

את השעון המעורר. כל בוקר הוא היה מושיט את ידו להפסיק את הצלצול. הוא היה לובש את המכנסיים, מוציא את השעון מהכיס, מסתכל בו, מקרב אותו אל אוזנו, ומחזיר אותו לכיס. הוא היה לובש את חולצת החאקי שלו, חובש את כובעו ונעשה כולו צבע אחד – חאקי. ואז היה אומר, "וְהָרָה, אל תאחרי לבית-הספר, ואתה אַחַמַּד, אל תשכח להביא מבית-הספר את הקבלות על תשלום שכר הלימוד". יום העבודה שלו בחשמלית התחיל מוקדם בבוקר ונמשך עד הערב. כשחזר הביתה נהג למשוך בחבל שמחובר לפעמון קטן שהיה תלוי בפינת הדר-האורחים. הוא היחיד שהקפיד לצלצל בפעמון לפני שנכנס הביתה. "מה שלומך ילדה, איפה אַחַמַּד?" ותלה את כובע הנהג שלו. "איפה אמא שלך?" היה שואל כשהוא מוריד את חליפת החאקי ותולה אותה על הכיסא. הוא אף-פעם לא שכח להכניס את ידו לכיס, להוציא את השעון, לקרב אותו לאוזן, להקשיב לתקתוק ולהחזיר אותו לכיס. "איפה אַחַמַּד?"

ישבנו סביב שולחן האוכל במטבח, הוא, אַחַמַּד ואני, והסתכלנו איך הוא אוכל את המְלוּחֵיָה שלו, שמעליה פזורות כמה חתיכות עוף. אלה חתיכות עוף, או אולי אלה שיני שום? זה עוף. אני לא העזתי לקחת מהעוף, מפני שכבר אכלתי ארוחת-ערב. גם אני אכלתי מְלוּחֵיָה, אבל בלי עוף. כל ערב אותו דבר. אמא לא נותנת לי לא עוף ולא בשר. היא שומרת אותם תמיד לאַחַמַּד, ולפעמים גם לאבא. ככה ערב אחרי ערב. היא אף-פעם לא שוכחת. אולי גם היא אף-פעם לא אכלה עוף או בשר. אני בטוחה שהיא לא אוכלת. מדי ערב, כשישבנו לאכול במטבח, היתה מצהירה על אהבתה: מזגה מרק לצלחת שלי, ואז ממלאה את הצלחת של אַחַמַּד, בסבלנות, מחפשת בשבילו את החתיכות הכי טובות. היא היתה טובלת את הכף בתוך הסיר, דגה את הבשר, והנה הבשר מונח בצלחת של אַחַמַּד. והנה הבשר בבטן של אַחַמַּד.

אמא מְפָרָה את השתיקה ואומרת, "מחר אני רוצה לקחת את וְהָרָה אתי לכפר, אבא שלי חולה. מוסטפא התקשר לבעל המכולת

והודיע לו. תוכל לתת לי חמש לירות?"

אבא כועס, המצח שלו מתקמט, אבל הוא לא אומר מילה ולא נותן לה חמש לירות. היא לוקחת את הכסף מכיס מכנסיו כשהוא במטבת. אני אומרת לה שהוא רואה אותה, ומצביעה על התמונה התלויה בחדר – התמונה שלו בחליפת החאקי של נהג חשמלית, והיא מחייכת.

למחרת נסענו לבקר את סבא בכפר. סבא נראה בריא ואדום לחיים. הוא השחיל את עלי הטבק לייבוש במהירות ובקלות כאילו הוא מסלסל את שפמו. הגבר ההוא פגש אותנו בכפר, אבל לא אצל סבא שלי, שחשב שבאנו כדי לקחת מסמך ממרשם האוכלוסין. אמא לא הסכימה לשבת יותר מחצי שעה עם סבא בסככת עלי הטבק הירוקים, אבל אני רציתי להשליך את עצמי לזרועותיו ולהתחנן לפניו שייתן לי להישאר אתו בחמימות הסוכה המגוננת שלו. כי מה שמחכה לי כעת הוא ההרגשה שממנה אני מפחדת ושאותה אינני מסוגלת להסביר. שילוב של בושה, קנאה, פחד, ועוד דברים. האם הפעם הוא יבחר בעץ תפוחים? בעץ תפוזים? או אולי באזדרכת?

המכונית נעצרה בחוף הים. ראיתי רק עץ יבש אחד ואשפה מפוזרת על החול הלבן. החזקתי ביד עקב של נעל גבוהה ישנה וקרועה. ואיך הם צחקו וקרצו זה לזה כשראו מה אני מחזיקה. וכמה שנאתי אותם באותו רגע. הם הביכו אותי והרגשתי בגללם כל-כך לא נוח עם עצמי, כל-כך בודדה.

ועכשיו מה? המקום היה חדש לי. לא התקרבנו לא לעץ ולא לים, אלא נכנסנו לבית קטן, שהיה כמעט ריק מריהוט. הוא יצא, השאיר את שתינו לבדנו, והלך להביא שקית מהמכונית. אמא ואני החלפנו בינינו מבטים תוהים. למה היא צריכה תמיד לקחת אותי איתה? למה היא מענה אותי ככה תמיד? יש לה מושג כמה אני סובלת? אולי לא. אף-פעם לא הראיתי התנגדות. הגבר קוטע את מחשבתי. הוא פותח את השקית ומתחיל לפרק בידיו את העוף הצלוי. הוא מגיש לי חתיכה על צלחת נייר, וזו פעם ראשונה שאני

רואה צלחת כזאת. החזקתי בחתיכת העוף המופלאה הזו וחשבתי – אם סבא ישאל אותי אם שמחתי לאכול את העוף, אומר לו, "לא סבא, התביישתי מהאיש. פחדתי שייצאו לי קולות כשאני לועסת ובוולעת. התביישתי להכניס את היד לפה להוציא עצם קטנה, והעדפתי לבלוע אותה ולסבול את הכאב בגרון. התביישתי למצוץ את הבשר מהעצם אפילו שהריח שלו היה מפתה, ואפילו שהייתי רעבה. לא סבא יקר, בחייך שלא נהניתי בכלל".

אחרי שגמרנו לאכול התחיל ביניהם ויכוח, שממנו הבנתי למה אמא לוקחת אותי תמיד איתה. היא צריכה אותי בתור הגנה. היא רוצה ששתינו נהיה בלתי נפרדות כמו התפוז וטבורו. היא רוצה שאני אהיה המגן שלה. הוויכוח היה האם זְהָרָה רוצה לצאת לשחק בחוץ בחול. התשובה של אמא הקדימה את תשובתי. שתינו הלא ידענו שאני לעולם לא אפתח את הפה. אמא אמרה "לא". ואז התחילה לספר לו במהירות חלום שחלמה אמש, ובחלום היא מרטה את שערותיה מרוב צער, ואמרה שהיא פוחדת לתת לי להתקרב למים. הוא שאל אם זְהָרָה היתה רוצה לשבת על המדרגות לשחק בבובה היפה, והוציא מכיסו את בובת הגומי ההיא. הוא הושיט את ידו וחיבק אותי, ואני קפאתי במקומי כמו פסל. אמא אמרה שהיא חוששת שהשטן ילחש לי באוזן ויפתה אותי ללכת לים. הוא ביקש ממנה לבוא אחריו אל החדר השני, כי הוא רוצה להראות לה שם משהו. היא קמה והלכה אחריו. שתינו הבטנו זו בזו, העיניים שלי התחננו לפניה שתישאיר אתי. רציתי למשוך אותה קרוב אלי, אבל הדלת נסגרה. נשארתי לבדי עם הדמעות. לו רק יכולתי לפתוח את הדלת ההיא...

אבל לא עשיתי כלום, וידעתי שלפחות לא אחזור ואראה שוב את אותה התמונה – ראשו בחיקה, אצבעותיה בשערותיו וקולה שר "אהובי הישן". הרגשתי כמו אז, כשהייתי ברכבת הרים יחד עם אֶבְתָּסָאם. הרכבת דהרה לגבהים, במהירות. היינו תלויות בין שמים לארץ, טסנו במהירות הברק, וכשנגענו באדמה הרגשתי כאילו כפות רגלי והחלק התחתון של גופי כמעט בורחים ממני

וממשיכים להתגלגל הלאה. רכבת ההרים עלתה וירדה והסתובבה. הגוף שלי נעשה נוקשה, הלב דפק בחוזקה, וידי לפתו את מוט הברזל שנעשה חלקלק בגלל הזיעה. השיניים נקשו לי וקיללתי את רכבת ההרים ואת עצמי, שהכנסתי את עצמי לחוויה האינדיאנית הזאת. כשהרכבת צללה למטה חשבתי שזה בטח כמו הירידה לגיהנום, נפילה מהירה לתוך הלא־כלום.

כמה רציתי לפתוח את הדלת, למרות שלא ידעתי מה אראה שם, אם הראש שלו יהיה בחיקה או שהיא תאכיל אותו, או שהוא יחבק אותה כמו תחת עץ האגוז, כשהחזיק אותה בזרועותיו ונעל אחת נשמטה לה מהרגל והוא קרא לה "אמא". לא ידעתי יותר מזה, ידעתי רק שלאיש הזה ולאמא שלי יש סודות משותפים.

ניסיתי לחשוב בבהירות כשהסטריות עפו לי על הפנים, והמילים של אָל החשמלית בחליפת החאקי רעמו וגברו על המבט ועל הקול העצבני של אמא, שפחדה שאגלה הכל. "תגידי את האמת, לאן את הולכת תמיד עם אמא שלך? לאן הוא לוקח אתכן תמיד?" אמא צעקה, "אָבְּרָאָהִים, בחיי אלוהים שאתה מטורף! עזוב את הילדה! באלוהים, כל מה ששמעת הוא שקר וכזב. עזוב את הילדה, אָבְּרָאָהִים!"

הוא לא שמע אותה, הוא המשיך לשטוף אותי במכות, להצליף בי עם הקול שלו, עם המילים שנתלשו מבין שפתי. ידעתי רק פחד מהאל בחליפת החאקי, פחד מהחשמליות שלו. אבל הפחד מהגוף החזק שלו היה הכי מפחיד. רעדתי בכל הגוף ופרצתי בצרחות שלא הצליחו להטביע את הצווחות של אמא. הוא סטר לה על הפנים, משך לה בשערות. היא רצה אל המטבח והשאירה אותי לכודה בחדר, תקועה כמו קרש שמשמיע מדי פעם יבבות חנוקות. שמעתי את אבא צורח, "באלוהים, את משוגעת פֶּאָטְמָה! תתביישי, יצאת מדעתך!" והיא ייללה, "עזוב אותי, אני רוצה למות!"

אני לא יודעת איך הגעתי למטבח. הרחתי את ריח הנפט וראיתי אותה לחוצה לארון, מנסה להיחלץ מאחזיתו ובוכה, "עזוב אותי..."

אני רוצה למות". רציתי לרוץ אליה, למשוך אותה אלי כדי ששוב נהיה כמו תפוז וטבורו, ייללתי ובכיתי יחד איתה. לא ידעתי איפה אני עומדת, מה אני מרגישה, למי אני חייבת להיות נאמנה. ידעתי רק שאני פוחדת מאבא שלי. פוחדת מהמכות שהוא מכה אותה באותה מידה שאני פוחדת מהמכות שהוא מכה אותי. היא רעדה וייללה, והוא המשיך לאחוז בה בכל הכוח. שמעתי אותה ממלמלת לעצמה, צווחת ואומרת, "באלוהים ובפְּעֵבָה הקדושה, לא הורדתי אפילו גרב בנוכחותו! הוא רק הסיע אותי פעם אחת יחד עם זְהָרָה מכיכר רִיָאָד אֶלסוֹלָח כי ירד גשם. ובחיי אמנו יִינַב שלא הורדתי את הגרביים". ידיו של אבא נשמטו כששמע את המשפט האחרון, אבל כעבור רגע חזר לצעוק כמטורף, "תישבעי בקוראן, פֶּאטְמָה!" והיא השיבה ביללה, "אני אשבע מאה וחמישים שבועות... אשבע בקוראן... אשבע באמנו יִינַב".

הוא שחרר אותה, ואני רצתי לחדרי. השתדלתי לטשטש את עקבות המבוכה שלי מהרצפה וחשבתי על גרביים. כעבור כמה רגעים שוב שמעתי בכי ואנחות וקולות רוגז עמומים. רציתי לדעת למה שוב יש יללות. בוכה ומפוחדת התפרצתי מחדרי ורצתי חזרה אל המטבח. אמא היתה שרועה על הרצפה, ואבא, בחליפת החאקי שלו, החזיק חגורת עור והצליף בה. בידו השנייה הוא החזיק את הקוראן וציווה עליה, "תישבעי בקוראן, פֶּאטְמָה!" היא חבטה את פניה במרצפות המטבח והוא צרח כמסומם, "תישבעי!" וחזר ואמר לה, "תישבעי!"

כשראיתי את הדם על פניה, התחלתי למרוט את השערות ולחבוט בחזה, בדיוק כפי שהיא היתה עושה. אחר־כך עליתי על הכיסא כדי להגיע לחלון, הפלתי את קליפות התפוז שהונחו שם לייבוש. רציתי לבקש עזרה מהשכן שלנו תֶּאג' עִיסָא, אבל אבא, שחשב שאני רוצה לקפוץ מהחלון, עזב את אמא וזינק עלי. באותו רגע באמת רציתי לקפוץ החוצה, כי פחדתי ממנו. אמא ניצלה את ההודמנות, אורה כוח וברחה אל חדר־האמבטיה ונעלה את הדלת.